

ခိုင်းခိုင်းစနေ

နှင်းဆီမြစ်

နှင့် အခြားရသဝတ္ထုတိုများ

ခွင့်ကားနေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်တွေက
အကိုင်းအခက်မှာ
ချိတ်ဆွဲလို့၊ လေပြည်ထဲမှာ
မွှေးကြိုင်တဲ့ရနံ့နဲ့ လျှိုရှက်တဲ့
ဆွဲဆောင်မှုတချို့၊
ပြန့်ကျဲလို့...

ဤစာအုပ်

ဤ 'နှင်းဆီမြစ်နှင့် အခြားရသဝတ္ထုတိုများ' စာအုပ်က ဖတ်ပြီး အတွေးပေါက်၊ ခံစားမှုကို ရောက်သွားပြီး၊ ဖတ်သူရဲ့ ဘဝနဲ့ အတွေးကိုပါ ပြောင်းပစ်နိုင်တဲ့ ရသစာပေဖြစ်တယ်။

မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်ခံရပြီး၊ နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ သူတောင်းစားကို ရောဂါမပြန့်ပွားအောင် ဆေးကုပေးဖို့ နေရာရောက်တော့ သူကဒီလို တွေးတယ်။ 'သေလုဆဲကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ။ ခုဆို ကျွန်တော့်မှာ အမိုးရှိနေပြီ။ အိပ်ဖို့ ခုတင်ရှိနေပြီ။ လက်အိတ်စွပ်မထား သော လက်နဲ့ အကိုင်အတွယ်ခံနေရပြီ။' ကြင်နာယုယမှုဟာ ဘယ်လောက်အရေး ကြီးတယ်ဆိုတာ ခံစားလိုက်ရတယ်။

နှင်းဆီပင်ရဲ့ အမြစ်နဲ့ ဆုံဆည်းတဲ့ ရေစီးကြောင်းက ကောက်ကွေး တွန့်လိမ်နေတဲ့ နှင်းဆီမြစ်ကို အလွန်အရပ်ဆိုးကြောင်း၊ ရေစီးကြောင်း နဲ့ တွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်းရေတွေစုပ်ပစ်လို့ မကျေနပ်ကြောင်း အပြစ်ဖို့ တယ်။ မြေကြီးထဲက ရေစီးကြောင်းဟာ ရေမြောင်းမြစ်နဲ့ နေရောင်အောက် ရောက်လာတော့ အရည်အသွေးလှပတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ တင့်တယ်နေ တဲ့ နှင်းဆီပင်ကိုမြင်တော့ 'အရပ်ဆိုးသစ်မြစ်က၊ ဒီလိုလှပတဲ့ ကိုယ်ထည်ကို ဆန့်ထုတ်နိုင်မယ်လို့ မထင်ဘူးကွယ်' ဆိုပြီး အံ့ဩသွားတယ်။ အကြောင်းစုံ မသိဘဲ အထင်သေးတာဟာ မှားယွင်းကြောင် အသိရသ ကို ပေးလိုက်တယ်။

စာရင်းအင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ လောက်ရန်ဟာ ဘဏ်မှာ ခွဲစိတ်မှူး (ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသူ)ဖြစ်တယ်။ လခကောင်းကောင်း ရတယ်။ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကို စာရင်းအင်းပညာနဲ့ လေ့လာလိုက်တဲ့ အခါ (၆၈) ကြိမ်တောင်းမှ (၁) ကြိမ်အောင်မြင်တာ တွေ့ရတယ်။ 'ဆင်းရဲသားတွေဟာ ပေါင်မုန့်ဆိုတာ လေးကိုသာ လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လူလူချင်းလေးစားတာ ကိုလည်း လိုချင်တယ်' ဆိုတဲ့ အတွေးပေါ်ပေါက်သွားသော လောက်ရန်ဟာ ဆင်းရဲသားလူအို တွေကို အစေအပါးလို သွားရောက်ပြုစုတယ်။

လူလူချင်း ချစ်ခြင်း (မေတ္တာ)၊ လူလူချင်းသနာခြင်း (ကရုဏာ)၊ လူလူချင်းစိတ်ကောင်းထားဝမ်းမြောက်ခြင်း (မုဒိတာ)၊ အကုသိုလ်မဖြစ် အောင်လျစ်လျူရှုခြင်း (ဥပေက္ခာ) ဟူသော ဗြဟ္မာမိရ်တရားလေးပါးတို့ ကို တရားမြတ်လေးပါဆိုပြီး မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုက လက်ခံထားကြပါတယ်။ ဘယ်လူမျိုး၊ ဘယ်ယဉ်ကျေးမှုမှာ မဆို 'ကိုယ်ချင်းစာတရား' ကို အလေးအမြတ်ထားကြတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတရားတွေကို ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ခံစားလက်ခံလာရအောင် ဤစာအုပ်က ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောရင် လွန်ရာကျမည်မထင်ပါကြောင်း။

Synergy Publications

တစ်သက်တာ မျှော်လင့်ချက်

ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်က အမိုးရှိတဲ့ အခန်းထဲမှာ ခုတင်တစ်လုံးနဲ့ အိပ်ရဖို့ ပါပဲ။

ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုမျှော်လင့်ချက်မျိုး ရှိရတာလဲ။ ကျွန်တော်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကိုလ်ကတ္တာ (Kolkata) (ယခင် Calcutta) မှာ နေတဲ့ သူတောင်းစားဖြစ်လို့ ပါပဲ။ ကျွန်တော်မွေးပြီး မကြာခင်မှာ အဖေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အမေနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က လမ်းကျဉ်းလေး တစ်နေရာမှာ နေတဲ့ သူတောင်းစားတွေဖြစ်တယ်။

အဖေမဆုံးခင်က လမ်းပေါ်ကရလာတဲ့ ပျဉ်တစ်ချပ်ကို နံရံဘက် က ပိထောင်ပြီး ပလတ်စတစ်မိုးပေးခဲ့တဲ့ နေရာလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ နေကြ တယ်။ မိုးကြီးရွာတဲ့ ညတွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စိုရွဲကုန်တယ်။ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကံကောင်းနေပြီ။ တချို့ကလေးတွေဆိုရင် ပိုသနားဖို့ ကောင်းသေးတယ်။ သူတို့ မှာ မိုး၊ လေကဖို့ ပျဉ်ပြားမရှိဘူး။ ညတိုင်း လမ်းပေါ် ဟင်းလင်းပြင်မှာ သူတို့ အိပ်ကြရတယ်။ မိုးရွာခဲ့ရင် မိုးခိုဖို့ နေရာကို သူတို့ အသည်းအသန် လိုက်ရှာကြရတယ်။ အဆင်မပြေရင် သူများ မောင်းထုတ် တာကို ခံကြရသေးတယ်။

အရင်တုန်းက အဖေအမေတို့ မှာ နေစရာအိမ်ရှိတယ်လို့ အမေက ကျွန်တော့်ကိုပြောပြတယ်။ အဖေက လယ်သမားဖြစ်ပြီး နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်

ဆက်တိုက်အရှုံးတွေပေါ်ခဲ့လို့ နားတွေ ဆုံးရှုံးကုန်တယ်။ နောက်
လယ်ပါ ဆုံးရှုံးကုန်ပြီး နောက်ဆုံး အိမ်ရာကွက်ကိုပါရောင်းလိုက်ရတ
ယ်။ အဲဒီနောက် ကိုလ်ကတ္တားထိ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ပြောင်း
ရွှေ့လာခဲ့ကြတယ်။ ပြောင်းရွှေ့ လာပြီးမကြာခင်မှာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့
အစ်မ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေဆုံးခဲ့ကြတယ်။ အဖေက ကြုံရာအလုပ်
အမျိုးမျိုး လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် မွေးပြီးမကြာခင် အဖေဖျားပြီး
ဆုံးသွားပြန်တယ်။ အဖေဆုံးတော့ အမေက တောင်းစားပြီး
အသက်မွေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကြီးလာတော့ အလို အလျောက်
တောင်းစားတတ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် တော်တော်ကံကောင်းခဲ့တယ်။ ကိုလ်ကတ္တားက အကြီး
ဆုံးဟိုတယ်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် တောင်းရမ်းလို့ ရတယ်။ ဟိုတယ် တံခါး
ဝကကျယ်ပြီး အမိုးပါတယ်။ လမ်းဘေးဝဲယာကို အဖြူရောင်တိုင်နဲ့ ကာ
ထားတယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးလည်း အဖြူရောင်နဲ့ အရမ်းလှတယ်။ ဧ
ည့်သည် တွေက ဟိုတယ်ထဲ ကားစီးပြီး ဝင်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် သတင်း
စာ၊ စာအုပ်တွေ ထွက်လာဝယ်ကြတဲ့ ဧည့်သည် တွေလည်း မနည်းဘူး။
သူတို့ တွေဆီမှာ ကျွန်တော်တောင်းရမ်းတယ်။ အရှေ့တိုင်းသားတွေက
ပိုရက်ရောတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့
တစ်နေ့ကို ၁၀ ရူဘီ (အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၅ ပြား) လောက်ရတယ်။ တ
စ်ခါက အရှေ့တိုင်းသားတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို ရူဘီ ၅၀ ပေးခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက အမေအပြင်းဖျားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ပို
က်ဆံနဲ့ အကောင်းဆုံးအစာတွေ ဝယ်ကျွေးခဲ့ပေမယ့် အရာမရောက် ခဲ့
ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ အမေက တကယ်လို့ သူ့ကို မာသာ ထရီဆာ (Teres
a) တည်ထောင်ထားတဲ့ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာဆီ လူတွေပို့ပေးခဲ့ရင်
သူ့ကို ဂရုစိုက်ပြုစုမယ့်သူ ရှိနိုင်တဲ့ အကြောင်း၊ နေကောင်းသွားရင် ကျွန်

တော့်ကို လာရှာမယ့်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုမှာ တယ်။ ညရောက်
တော့ အမေ့ကို တွဲပြီး လမ်းမပေါ် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အမေ
ကို လမ်းလယ်မှာ ချပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်မှာ
ကျွန်တော်သွားပုန်းပြီး ချောင်းကြည့်နေ ခဲ့တယ်။ တကယ်ပဲ အပြင်းဖျား
နေတဲ့ အမေ့ကို လူတွေတွေ့သွားကြတယ်။ လူတွေက ကားတစ်စီးတား
လိုက်တယ်။ ကားဆရာကို ကြည့်ရတာ ညစ်ပတ် နေတဲ့ အမေ့ကို တင်ချ
င်ပုံမရဘူး။ သူတို့ အခြေအတင် စကားတွေပြောကြ ပြီးနောက် "Jia Li ji
a" ဘုရားကျောင်းသွားဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ မာသာ
ထရီဆာရဲ့ ဂေဟာရှိတယ်။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်ဆီ အမေ လုံးဝပြန်မလာခဲ့တော့ဘူး။ အမေ
ဆုံးသွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိလိုက်ပါတယ်။ သူမသေခင် စစ္စတာ တွေ
ရဲ့ အပြုအစုကိုခံခဲ့ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတယ်။ ကျွန်တော်က
ရော၊ အထီးကျန်တဲ့ ဝေဒနာကို ကျွန်တော်ခံစားခဲ့ရတယ်။ 'ကျွန်တော့်မှ
အဖေမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အမေမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို
သနားကြပါ' ဆိုတဲ့ စကားကလွဲလို့ ကျွန်တော့်မှာ တခြားစကားတွေ
ပြောဖို့ မရှိခဲ့ဘူး။ ညတိုင်း ကျွန်တော် ထမင်းတစ်တုံး ဝယ်စားတဲ့ ဆိုင်ရှ
င်ကလည်း ကျွန်တော့် ကို စကားပြောချင်ပုံမရဘူး။ တစ်ယောက်တည်း
အထီးကျန်နေတဲ့ ကျွန်တော့် မှာ အဖော်ဆိုလို့ ညညအစာထွက်လာရှာ
တဲ့ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီကြွက်ကလေးစားဖို့ ထမ
င်းစေ့တွေ နေ့တိုင်း ကျွန်တော် ချန်ထားတတ်တယ်။ ကြွက်ကလေးက
ကျွန်တော့်လက်ပေါ်တက်လာ တတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုက်တတ်
သေးတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို နမ်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတူအိပ်ကြ
တယ်။

လမ်းထဲကို လူတစ်အုပ် ရုတ်တရက်ရောက်လာကြပြီး ဆေးရည်

တွေနဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာကို ပက်ဖျန်းကြတယ်။ အဲဒီညက ကြွက်က လေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး။ အစာထွက်မရှာတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အဖော်ပျောက်သွားခဲ့ရလို့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဖျားတော့တယ်။ ဖျားမှန်းသိပေမယ့် ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် သွားတောင်းရမ်းခဲ့သေးတယ်။ နေ့လယ်ရောက် တော့ ကျွန်တော်မခံနိုင်လို့ ပြန်လာအိပ်တယ်။ နောက် ကျွန်တော်အန်တယ်။ ညနေရောက်တော့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ လူတချို့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုကားပေါ်တင်ကြတယ်။ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လို ဖျားနေတဲ့ သူတောင်းစားတွေ အများကြီးပါတယ်။ ဖျားနေတယ်ဆိုပေမယ့် ပထမဆုံး အကြိမ် ကားစီးခွင့်ရလို့ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်မိတယ်။ ကားပြတင်းကနေ အပြင်ကို ငေးကြည့်ခဲ့တယ်။ ကားက မြို့နဲ့ တဖြည်းဖြည်းဝေးလာခဲ့ပြီး တောရွာ နားရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ တောရွာမှာ နေခဲ့တယ်လို့ အမေပြောဖူးတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် အမှတ်ရလာတယ်။ အမေတို့ နေခဲ့တဲ့ မြေကွက်လေးသာရှိခဲ့ရင် အရမ်းကောင်းမှာ ပဲလို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ထဲ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး လူတချို့က ကျွန်တော်တို့ သွေးကို စုပ်ယူကြတယ်။ လူတချို့ကို ချက်ချင်းခေါ်ထုတ်သွားကြပြီး တချို့က ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ပထမဆုံး အကြိမ် ရေချိုးပေးတာကို ခံခဲ့ရတယ်။ နောက် လက်သည်း၊ ဆံပင်တွေ ညှပ်ပေးတယ်။ နေသာထိုင်သာရှိလာသလိုထင်ရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို မျက်နှာဖုံးတွေ အတင်းစွပ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ခေါင်မိုးရှိတဲ့ အိမ်ထဲ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပြီး ခုတင်နဲ့ အိပ်ခွင့်ရလို့ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်မိတယ်။ လူတွေက ကျွန်တော်တို့ အတွက် စားစရာတွေ ယူလာပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အရမ်းဖျားခဲ့တယ်။

ဒီလူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အပေါ် ဒီလောက်ကောင်းကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ခန်းထဲကနေ ကျွန်တော်တို့ ကို အပြင်ထွက်ခွင့် မပေးတာလဲ၊ ကျွန်တော်နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်အားနည်းနည်းရှိလာတယ်လို့ ထင်တဲ့ တစ်နေ့က အခန်းစောင့်အလစ်မှာ ဝရန်တာဘက် ကျွန်တော် ခိုးထွက်လာမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပြန်ဖမ်းမိပြီး ကျွန်တော့်ကို ရိုက်မယ့် အထိ သူတို့ ဒေါသထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်း မျက်နှာဖုံး၊ လက်အိတ်တွေစွပ်ကြသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် တို့ ကိုလည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူတောင်းစားကို လူတွေ အဖက်မလုပ်ကြတာ အဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ညက အပြင်မှာ လေတွေ၊ မိုးတွေကြီးခဲ့တယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်အိပ်နေတယ်။ အဖျားကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နေလို့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပျော်သလိုခံစားမိတယ်။ ဒီမိုး၊ ဒီလေတွေ ကျွန်တော့်ကို မစိုနိုင်တော့ ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘေးက လူနာတစ်ယောက် မနေ့က သေသွားခဲ့ပြီးပြီ။ လူတွေက သူ့ကို အဝတ်ဖြူပတ်ပြီး ယူသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လန့်မှာ စိုးလို့ ထင်တယ်။ သူတို့ ညင်ညင်သာသာပဲ လုပ်ကြတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်က အဖျားအကြီးဆုံး လူနာဖြစ်နေတယ်။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကိုလာကြည့်တိုင်း ခေါင်းရမ်းတတ်တယ်။ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် ထပ်နိုးလာချင်မှ လည်း နိုးလာတော့မယ်။ စစ္စတာတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ခုတင်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားပေမယ့် သူ လက်အိတ်မစွပ်ထားဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ စစ္စတာရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ တွဲခိုနေတယ်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာပါလိမ့်။ ဒီနေရာကနေ ကျွန်တော် ထွက် မပြေး
တော့ဘူးဆိုတာ သူ မသိလို့ လား။

ဒီကနေ ကျွန်တော်ထွက်ပြေးရင် ကျွန်တော် ထပ်တောင်းစား ရဦးမ
ယ်။ တစ်သက်လုံး သူတောင်းစားဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဆွေမျိုး
မရှိ၊ သူငယ်ချင်းမရှိ၊ ကျွန်တော့်လက်ကို ဘယ်သူမှ မဆုပ်ကိုင်ဖူးဘူး။ အဲ
ဒီလို နေရာမျိုးဆီ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး ဘာသွားလုပ်မလဲ။

ကျွန်တော် အားရကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။ ခေါင်မိုးရှိတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ
ခုတင်နဲ့ အိပ်စက်ခွင့်ရချင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်တွေပြည့်ခဲ့လို့
ကျွန်တော်ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ နပ်စ်မ
တွေ ကိုလည်း ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိ
ချင်တာ တစ်ခုက အရင်က ဆင်းရဲသားတွေ ဖျားနာခဲ့ရင် ဂရုစိုက်မယ့်
လူမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကျမှ ဒီလိုအခွင့်ထူးတွေ ရှိရသလဲဆို
တာကိုပဲ။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်လာတယ်။ အင်အားမဲ့လာတယ်။
ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ခင်အထိ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ဆရာဝန်၊
နပ်စ်တွေ၊ စစ္စတာတွေ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ကျွန်တော့်လို မွေးလာတာနဲ့
တောင်းရမ်းတဲ့ သူတောင်းစားမဖြစ်ကြဖို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းလိုက်တ
ယ်။ အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်နိုးလာချင်မှ လည်း နိုးလာတော့
မယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြပါနဲ့ ။ ကျွန်တော့်ခေါင်း
ပေါ်မှာ ခေါင်မိုးပါတဲ့ အိမ်ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်အောက်မှာ ပျော့အိ
အိခုတင် တစ်လုံးရှိနေပြီ။ လက်အိတ်မစွပ်ထားတဲ့ လက်နဲ့ ကျွန်တော့်လ
က် ဆုပ်ကိုင်ခံရပြီးပြီ။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရဦးမ
လဲ...

